

Pelikani

Na vroči samotni obali,
v pečinah razgretih od sonca,
zamišljeni žde pelikani.

Visoko nad njimi spreved oblakov.
Nihče jih ne zaustavi;
le veter, ki med ločjem leži,
z ognjenim jezikom zmaja
stekel jim sledi.

In vedno bolj slepeče
pokrajina daljna žari —
in sonce vanjo meče
žareče iveri.

Oblaki v dalji izginjajo,
ptičje oči za njimi se dvigajo.
Na bregu usahljani voda
hrepene pelikani.
Telesa jim sonce izžiga
in veter jim perje cefra.

Negibno na skalah stoje.
S kljunom uprtim v prsi,
kakor da v mislih tesnobnih
sprašujejo svoje srce.

Priba

Objeta z vetrom je poletavala
nad barjansko pokrajino.
V zeleni rasti ribnikov, na robu
skrivnostnih močvirij taborila.

Zorenje poldanskega sonca
je z ribicami proslavljala brezskrbno stopicajoča
v toplih plitvinah stoječih voda.
Poslušala pogovore kobilic
in pesmi murnov v travah.
Zeleni zbori so zvečer
zazibali jo v sanje.

Nekega jutra je obležala na produ.
S svežnjem suhega ličja v kljunu,
z zrnom svinca v telesu.
Ostalo je nedograjeno gnezdo
polno votlih sanj...

Poslej ni sonca v njenih mrtvih očeh.
Nožice so ji potemnele
kot star pergament,
na katerega je popotna ptica
zapisala zgodbo svojega življenja.

Ze dolgo v vitrini stoji
na lesenem podstavku.
Z razprtimi krili in dvignjeno glavo
pa še vedno hrepeni
v daljave poletov.